С. Преображенському

У кожної людини — сто прикмет
цікавих, мов історії планет.
Є всесвіт неповторності судьби:
трудів і днів, шукань і боротьби.

Коли хто-небудь непомітно жив,
з цією непомітністю дружив,
то він прикметним був серед людей
своєю непомітністю, єй-єй.

Є в кожного таємний власний світ.
Є мить духопіднесення в зеніт.
Є від усіх прихована пора,
коли насподі — сором і жура.

Ступаючи на смертний свій поріг,
ми забираємо і щонайперший сніг,
і перший поцілунок, перший бій —
все, що зіткало пам'яті сувій.

Так, залишаються і книги, і мости,
машини, порятовані грунти;
одне — продовжує чиєсь життя,
а інше — таки кане в небуття.

Це правило безжалісне й старе,
що з кожним — неосяжний світ помре.
Не забуваєм грішних і земних,
а що, по суті, знали ми про них?

Що знаємо про рідних нам людей:
про друзів, про кохану, про дітей?
В нас на очах все батькове життя,
а що про батька знаєм до пуття.

Вмирають люди... Губляться сліди
в ці таємничі, втрачені світи.
Мені кричати хочеться щораз,
бо так безповоротно це для нас.